

22

עין משפט
נר מצוה

הלוקח עובר חמורו פרק ראשון בכורות

מסורת הש"ס

(ספי) אמר רבי יוחנן. כי מדרשא דהאי חייב דקמי חייב ליתנו
 לנכסין קאמר אבל למנחם לא קרז דהאי דלישמי היו מוס קטוב לשמוט
 עליו בחזק כבכור בעל מוס ששמוטו היו ואוכלו: **דכרז הווא.** דלמר
 [ע"א] אפי' אפי' אפי' **פינא.** לקמן פ"ה על אלו מומין שחשתי את הככור (ת.).
ככא נפסנה כו. והכי דאמר ר' יוחנן לאשמועינן דמוס הוא: או אפס
 יוחנן לאשמועינן דמוס הוא: או אפס
דנולה. ככל עגל או אחת קטנה ככל
 אוח: יש כמניו קדוש כככורה. ואפי'
 הכי הוי מומא ואמלא ליתערבי לר' יוחנן
 יוחנן למימר (ע): אל פסוס דכוס ליה

תורה אור השלם

1. איש איש מזרע אהרן
הוא צרוע או נב בקדשים
לא יאכל עד אשר יטהר
דבנע בכל טמא נפש או
איש אשר תצא ממנו
שכבת זרע: ויקרא כב ד

הגהות הב"ח

(א) גמ' לעולם חיתא לך
תשום שיטי הוי כלי' ותיבת
יטי נמתק: (ב) רש"י ד"ה
לא תשום וט' שנלמדו דרוא
דומה:

מוסף דש"י

מקצת סימניו של אלו
לפניו, מומין אלו.
למחורין נכסו, בין קבועין
בין עוברין. כל זמן שהן
מחליין, נכהן לפסודה (לפסו)
קורם שיצא לאור
העולם, דנכסו אינו קדש
גד שיקדשו חס (לפסו דה).

רבינו גרשום (המשך)

[illegible][illegible]

(ס) הכי אמר רבי יוחנן. בי מדרשא דהאי חייב דקמיני חייב ליחסי
לבעל קאמי אנל למחזא לא קרב דהאי דאישמי הי מוס קטוב לשמו
עלוי בחור כבכור בעל מוס שמוחסי סין ואולכו: **דברב בואל**. דאמר
[ע"א] אפי' אלו: **מינאל**. לקמן כפי' מוס מוין' שמוחסי' את הבכור (מ).
כאל נשנאל. ואלהי' לאינרר'.

אפי' מום קל והדתנ
ועזו שילדה מין רחל
יש בו מקצת סימני
ששחוט עליו בשלמא
גדרב הונא ולאפוקי
אלא מום קבוע מאי
ששתי היה ליה מומא
ל חזיר הרי זה מום
ה בדבר שאין במינו
ששתה דבר שבמינו
תניא עיני אחת
תנא גדולה בשלמה
כשל אוז בשלמה
במינו קדוש בבכורה
ל יש במינו קדוש
ששום דאמינן כיון
לא משום דהוה
תתברא תנן מומין
עוברין פוסלין יתר
מיהו גדולות שיתר
דכתיב איש איש
יש שוה בורעו של
ותיהו גדולות שיתר
אחת גדולה ואחת
ששום עיניו ומומא

שלא יגזר ויעבדו בכן: אי הִפְּסִי
לְעֹבְדוֹת נִמְכְּרוּן אֲמָלִי כֻלָּי חַיִּים;
קֹדֶם שֶׁלֹא נִמְכְּרוּ לֹא נִתְקַדְּשׁ כְּדֹבֵר
נִרְחַם תְּלִיל קְדוּשָׁה כְּמִיכָּס כֹּל
הַכְּבוֹד אֲשֶׁר יוֹרֵד וְלֹא הוּא כְּמִיל מוֹס
כְּדָשִׁים: **מִתְקַדְּשׁ כֵּן כָּל מִסְקֵה** וַיֵּבֶר
דְּהִי כְּבוֹד עַל מוֹס הַיְּהוּדִים לְשֵׁן וַיֵּבֶר
כֵּן לְהַגִּבּוּ בּו קְדוּשָׁה שֶׁלֹא יִגְזַר וַיַּעֲבֹד
וּבִסְהֹא שׁוֹמְרוֹ וְאִינוֹ שׁוֹמְרוֹ בְּחִשְׁלִי
וְאִינוֹ נִמְכָּר בְּחִשְׁלִי וְאִינוֹ נִשְׁקָל בְּחִשְׁלֹרָא
כְּדִקְלָתָן (פ' 15, ע' 16). **כִּכָּל** מִכִּי מִקְנֵי לֵוִי
לְעֹבֵד כּוֹכְבִּים לֵלָא חִיילָא עֲלֵיהּ שֶׁס
הוּא וְאִע"ז שְׁהוּא נִיבָּה בּו קְדוּשָׁה
דִּי כּוֹכְבִּים קְדוּשָׁה מְחִילִין מִגְזְרִין: קִינִן
גְּמֹר. לְיִטּוֹל מַעוֹת מִן הַעֲבֹד כּוֹכְבִּים
עֲבֹד כּוֹכְבִּים לֹא קִינִי אֲלֵךְ בְּכַסֵּף
כְּאֲמַרְי לְקַמֵּן בְּכַסֵּף שֶׁנִּי (פ' 15, ע' 16).
מִלְּפָא הוּא עֲבֹד. **עֲבֹד**. מִלְּתָא בְּעָמְלָא
כְּדִינֵר וְאִינוֹ נוֹטֵל דְּמִי: **מִתְנִי**
כְּכִיס וְלִינִס עֲפֹרִין. קָא סִלָּק
דִּקְמָן אֲפֹסֵר חֲמוֹר קִרְאִל: **אִס**
עֲפֹר. לִינִס כְּבוֹרִי שְׁפֹרֵל מִתְדַבֵּר:
דִּין הוּא כו'. וּמַשְׁמַע דְּנֹפֶךְ הַלִּינִס
פִּסְרִי חֲמוֹרִי יִשְׂרָאֵל: **גְּמ'**
עֲבֹד

מקדושה כהן לא
קדושתו כהן קא מפקע וזאזל
מור וחיי ליה איניש אחרינא ואזיל ועבדי וסבר רב מרי
תי בה ליד תקלה: **מתני'** כהנים ולוים פטורין
ישראל במדבר דין הוא שיפטרו את של עצמן: **גמ'**
אינהו

סוף הא לעבוד כוכבים במשיכה וכדני יוחנן [ק"ל]: **בהנים** ואיז
ני (לקמן ה:) אחסג ג' מאות כבורים היו ואין כבור מפיקע כבור משום
לשגוי אחסג ג' מאות כבורות היו והולכרז פדיון ובי תימא א"כ למנינו

ח^א הוחזק הכתוב למנוח חלל דישראל לחודייהו:
דין

מלא 140 משום דהוה צ"ה שריו. ושינוי לא היה מומא וא"ס אס
 כן קשה טפי לר' יוחנן דאמר לעיל כיון דלשמיני היה מומא
 (ד)הכא דייקין שמיני בדולתו היה שינוי ולא חשבו מומא ויש לומר
 הבהו לנעלי שני חמור משמיני. מביה דולתו או שמיני קטנטו:
דקא 141 סמקע 142 מקרשתייהו

[illegible]

לכהנים וככלי חיותו
וכי מאחר דאמר להו
לה לכהנים אמאי
לעובד כוכבים דלמא
אי הכי מאי טעמא
משום דמפקע להו מ
יהודה * מותר לאדמ
קודם שיצא לאויר ה
מובח קא מפקע ליה
מפקע ליה הכא אפי
רחל ידע לאקנויי קני
מילתא הוא דעבד ו
מק"ו אם פטור לא

א מ"ח פ"ב מהלכות
בטורות הל' יד ע"ש
י"ד ס' שג ע"פ ז'
א ב מ"ח פ"ב מהלכות
בטורות הל' יד ע"ש
יד פ' שג ע"פ יח ופ' שג
ע"פ יט:

שיטה מקובצת

[illegible]

רבינו גרשום

הכי קאמר רבי יוחנן אפי' סוף כל דבר תנא ארמאי אטול על ערב כרובים
מדרש ואף האי דאמר כי
מטרוס אחרי חל שיהיה
בן ששון קל הכהורד וסב
או כבר על דא שיהיה אה
הכורז: וארשי בשמעת
מלכות דקוין קאמר חייב
בכחור ויהי תהורז ארמאי
כי מדרש. וקאמר קצות
אזי נרמא ארמאי ריש
מקצת מילין ותשת על ד
המס ופסיל למכבא: ואמאי
לרבי אלעזר בשלמא
סוף כל דבר תנא ארמאי
דקפיל ארמקורן סוף אטול:
אזי וכו'. האי שמוס הכי
חזי: חזי חזי וכו' וכו' וכו'
שקאן מילין קודם בשמעת
חזי: חזי חזי חזי חזי
ותנא חזי חזי חזי חזי
קודם בכחור ואפי' הכי
חזי חזי חזי חזי חזי חזי
אזי מילין חזי חזי חזי
אזי מילין חזי חזי חזי
אזי מילין חזי חזי חזי

הדבא אל משום טעם דאזשטיגן הוי פומא אלא משום דכי הוי עינו גדולה בשל עגל היינו מום גמור דהיינו שרוע ואמרינן כל יתר כנטול דרבי ואי דאדמוי בי מרסוס דשיטוי הוי מום קבוע מהבא אל לעלוי מניה דרבי שרוע הוי הכי נמי מכתבא. אלא משום שרוע הוי מום שניני: דאז מרסא אלא: דאז מרסא חתם: אל טעמא אימאן כל: שניני הוי מומא ומנהא משניני: דאז קריש' קל' אל: שום שניני אפילו שרוע גדולתו נמי: הנה: שניני גדולתו אל קטנות אל וכן מהמא ומהא ואלא מכתבא בריאות ידראו הוי מריווריה גדולתו אל מכתבא מרסא ואל קטנות אלא במכתבא גדולה וחתם שניני